

ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਲਸੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਆਰ.ਬੀ.ਐਲ. ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1954 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 61

ਬੈਂਕਰ ਅਤੇ ਗਾਹਕ-ਗਾਹਕ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ-ਗ੍ਰਾਹਕ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ-ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ (1872 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 211 ਤੋਂ 214—ਡਿਊਟੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਯੰਤਰਾਂ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦਾ-ਬਿਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ-ਦੀ ਹੱਦ-ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ (1908 ਦਾ IX)—ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ-ਕੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬੀ ਨੇ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਬੈਂਕ ਪੀ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੌਂਪਿਆ। ਐਮ ਪੀ ਨੇ ਐਮ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਬਿੱਲ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਡਰਾਅ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਫਟ ਜਾਰੀ

ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬੈਂਕ ਐਮ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬੀ ਨੇ ਪੀ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਐਮ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬੀ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਸਬ-ਏਜੰਟ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੀ ਦੁਆਰਾ ਐਮ ਬੈਂਕ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪੀ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬੀ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੈਂਕਰ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੈਂਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਡਰਾਫਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਵਾਜਬ ਲਗਨ ਵਰਤਣਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਾਜਬ ਹੈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਧਾਰਕ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਵੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗਾਹਕ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੈਂਕਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਤੋਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੈੱਕ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਚੈੱਕ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਿਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੈਂਕ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸਾਧਨ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਹੈ। ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਰਿਮੋਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ. ਸਿਰਫ਼ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਗਲਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ - ਜੇਕਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਫਟ ਅਤੇ ਚੈੱਕ ਆਮ ਅਤੇ ਆਮ ਢੰਗ ਹਨ। ਆਧੁਨਿਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਾਰੋਬਾਰ. ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਾਹਕ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਹੱਦ ਜਾਂ ਮਾਤਰਾ ਵੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੀਮਾ ਦਾ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਜਾਂ ਬੁਝਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪਰਸੋਤਮ ਸਰੂਪ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 26 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ 2,918-0-4 ਰੁਪਏ ਦਾ ਫਰਮਾਨ, ਸਿਰਫ ਅਨੁਪਾਤਕ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਐਸ ਐਲ ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਐਨ ਐਨ ਗੋਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਐਸ ਸੀ ਸਿੱਬਲ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

DUA, J—ਇਹ ਅਪੀਲ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਓਵਰਡਰਾਫਟ ਖਾਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 18,046-13-10 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ 8, ਅੰਡਰ ਹਿੱਲ ਰੋਡ, ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਲਾਲਾ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਿਸਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਵਿਖੇ ਹੈ।

ਮੁਦਈ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਫਰਮ ਨੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਓਵਰਡਰਾਫਟ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ 9 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਬਕਾਇਆ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। 29 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਵੱਲ 18,532-6-6 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਤੋਂ 39-5-11 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 446-2-9 ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਖਾਤਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਫਰਮ, 18,046-13-10 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁੱਲ ਬਕਾਇਆ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ। ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮੁਦਈ-ਫਰਮ ਤੋਂ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ 1,770-1-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ), ਨੰਗਲ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਰਾਹੀਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਬਾਬੂ ਰਾਮ-ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਤੋਂ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਵਿਆਜ ਦੀ

ਦਰ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਓਵਰਡਰਾਫਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 4.5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਲੈਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ 9 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ।

ਹੁੰਡੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਸਬੰਧਤ ਡਰਾਫਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ।

ਇਸ ਦੀ ਨਕਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਨਿਸਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਡਿਊਟੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਢਿੱਲ-ਮੱਠ ਵਾਲੀ ਚਾਲਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। Mercantile Bank ਤੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰੋ। ਨੰਗਲ ਵਿਖੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਾਖਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਗਰਾਹੀ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਏਜੰਟ। ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸਵੀਕਾਰਤਾ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਸਟੈਂਪ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸੇ ਸਮਰੱਥਾ, ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ। 11 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 11,951-8- ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤ ਰਕਮ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। 9 ਜਿਸ ਲਈ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਆਪਣੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਪੂਰੀ ਤਨਦੇਹੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣੇ ਪੈਣਗੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ: -

(1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੇ 11,951-8-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਤਨਦੇਹੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈ ਸੀ?

(2) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਕਮ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ?

(3) ਕਿਸ ਵਿਆਜ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਚਾਲੂ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

(4) ਕੀ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਇਤਫਾਕਿਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

(5) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?

(6) ਜੇਕਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਇੱਕ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਕਮ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ।

10 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਧਿਰਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੰਕ 5 ਅਤੇ 6 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਨੇ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 2,918-0-4 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। 11,951-8-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੁੰਡੀ। ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਫਰਮ ਦਾ ਏਜੰਟ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਖੇਜ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਭਾਰਤੀ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 211 ਤੋਂ 214 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 9 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ 4.5 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਬੈਂਕ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਵਸੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਉਸ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਣਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣਾ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 2,918-0-4 ਰੁਪਏ ਦੀ

ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਹੁਕਮ ਕਾਰਨ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਉਂਟਰ ਕਲੇਮ ਜਾਂ ਸੈੱਟ-ਆਫ ਦੁਆਰਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। -

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। 5 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ, ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨੇ ਰਾਏ ਬਹਾਦੁਰ ਲਾਲਾ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਨਾਲ 47-4-0 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਥੈਲੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ 250 ਥੈਲੇ ਆਟੇ (ਹਰੇਕ ਥੈਲੇ ਦਾ ਭਾਰ 2 ਮਣ) ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੋਸਟ-ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਤੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੇਲ ਰਸੀਦ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਗੁਜਰ ਨੰਗਲ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ। 8 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਗੁਜਰ ਨੰਗਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਇੰਗ ਤੋਂ. ਇਹ ਰਕਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ-ਫਰਮ ਦੇ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ 10 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਵਿਵਾਦਿਤ ਬਿੱਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਗੁਜਰ ਨੰਗਲ ਨੂੰ ਡਰਾਅ ਕਰਤਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿੱਲ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਰਾਹੀਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਡਰਾਅ ਕੱਢਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰੇਗਾ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ 15 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ; ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 19 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਨੰਗਲ ਵਿਖੇ ਉਗਰਾਹੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਡਰਾਅ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਨੰਗਲ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਸੀ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਨੰਗਲ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ (ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ) ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਡਰਾਅ ਕੱਢਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 24 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਬਾਬੂ ਰਾਮ-ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਡਿਪੂ ਹੋਲਡਰਾਂ, ਨੰਗਲ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪੈਸੇ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ। 1 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦੇ ਬਿੱਲ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ; ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ

ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੀ/ਸੀ (ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਬਿੱਲ) ਦੀ ਕਮਾਈ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਨੰਬਰ 61/49, ਮਿਤੀ 1949 ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ 'ਤੇ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। 7 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਤੁਰੰਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। 14 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਦੱਸਦਿਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਡਰਾਫਟ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 15 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮਰਸੈਂਟਾਇਲ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ: -

"ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, 18 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੇ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਨੰਬਰ 61/49 ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਭੇਜਣ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 21 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਵੀ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ: -

“ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੈਣ ਬੈਂਕਿੰਗ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੁੰਦੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਬਚਣ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਿੱਲ ਦੇ ਬਦਲੇ ਸਾਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਸ ਭੇਜੋ। ਅਸੀਂ ਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਮਦਦਗਾਰ ਰਵੱਈਏ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰੋਗੇ। ਜੇਕਰ ਡਰਾਫਟ ਪੋਸਟ ਵਾਪਸੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 21 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਤੱਕ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਕਾਰਵਾਈ

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। Mercantile Bank ਤੋਂ ਰਕਮ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ, ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਰੜਾ ਸ਼ਾਇਦ ਡਾਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 28 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਵੀ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਿੱਲ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, 3 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੀ ਰੂਪਰ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੇਖਾਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਚਲਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਟੈਂਪ ਪੇਪਰ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ 4 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਨੰਗਲ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ, ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵੱਲੋਂ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦਾ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 7 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦਾ ਡਰਾਫਟ ਆਪਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਰੈਡਿਟ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। 9 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਬਿੱਲ ਅਦਾਇਗੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

12 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਬਿੱਲ ਆਪਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਫਿਰ 19 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ 18 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬਰਾਂਚ ਨੇ ਵੀ ਉਕਤ ਬਿੱਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਰੂਪੜ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਰਿਮਾਈਂਡਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। 24 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਢਿੱਲ-ਮੱਠ ਵਾਲੀ ਰਣਨੀਤੀ ਅਪਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿੱਲ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਡਰਾਫਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 20 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਰੂਪੜ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਰੜਾ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ 24 ਮਾਰਚ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਖੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬਰਾਂਚ

ਰਾਹੀਂ ਬਿੱਲ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਾਏ ਬਹਾਦਰ ਲਾਲਾ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਨਾ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਨੂੰ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਨੰਗਲ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਰਾਹੀਂ, ਸੇਧਾਂ ਲਈ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਸੀਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰੁਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਰੂਪਰ ਪਤੇ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਵਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। . ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰੁਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਡਰਾਇੰਗ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੰਗਲ ਸ਼ਾਖਾ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਨਮਾਨ ਕਰੇਗੀ।

4 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚ, ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੀ ਅੰਬਾਲਾ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਅਤੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਨੰਗਲ ਬ੍ਰਾਂਚ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਕੈਂਟ ਬ੍ਰਾਂਚ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਡਰਾਫਟ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰੇ। ਫਿੱਟ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਅਸਲੀਅਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਕਰੈਡਿਟ ਲਈ ਆਪਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡਰਾਫਟ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਰਾਇੰਗ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਇਸ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਨਿੱਜੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਕੇ ਡਰਾਫਟ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਡਰਾਫਟ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਲੇਤਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਆਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬਰਾਂਚ ਨੇ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬਰਾਂਚ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡਰਾਅ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਦਾ ਬਿੱਲ ਅਜੇ ਵੀ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਬੈਂਕ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 23 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਬਰਾਂਚ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬਰਾਂਚ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। 4 ਮਈ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਮੁਦਈ, ਅੰਬਾਲਾ ਕੈਂਟ ਬ੍ਰਾਂਚ, ਮਿਤੀ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ 8 ਜਨਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਅਤੇ ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਕਦੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੇ ਉਕਤ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਅਤੇ ਹੁੰਡੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਡਿਮਾਂਡ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਹੁੰਡੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਡਰਾਫਟ ਨੰਬਰ 302, ਮਿਤੀ 4 ਮਾਰਚ, 1949, ਰੁਪਏ 11,951-8-9 ਲਈ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 14 ਮਈ ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ 4 ਮਈ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੇ ਜੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ (ਮੁਦਈ) ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। Mercantile Bank ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਅਜੇ ਵੀ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਕੈਸ਼ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 12 ਮਈ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਬਾਲਾ ਕੈਂਟ ਬ੍ਰਾਂਚ (ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P23) ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਸੈਂਟਾਇਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਨਿਯਮਤ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੈੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਭੁਗਤਾਨ 10 ਦਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ"। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੇੜ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬੀਸੀ ਜਾਂ ਡੀਡੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ। 6 ਜੂਨ, 1949 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਅਤੇ ਚਾਲੂ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਘਾਟੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ 11,951 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। 8-9, ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਥਿਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ ਉਭਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਨਿਰਣੇ ਕੀਤੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਏਜੰਸੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁੰਡੀ, ਯੂਨੀਅਨ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨੀ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਹੁੰਡੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਥੋਪ ਸਕਦੀ ਹੈ। De Bussche ਬਨਾਮ Alt (1), ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਪੰਨਾ 310 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵਾਲਾ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: - "ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਧਿਕਤਮ 'ਡੈਲੀਗੇਟਸ ਨਾਨ ਪੇਟੈਸਟ ਡੈਲੀਗੇਰ' ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਧਿਕਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ

ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਏਜੰਟ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਵਪਾਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਏਜੰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗੱਲ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ, ਇਕ ਪਾਸੇ, ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਉਪ-ਏਜੰਟ' ਜਾਂ 'ਬਦਲ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਹੁਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ)। ਪਾਰਟੀਆਂ, ਅਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਲਈ, ਅਤੇ ਸੰਖੇਪਤਾ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ); ਅਤੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹਿਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਗੁਪਤਤਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੱਕ, ਵਪਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਜਾਂ ਖਾਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਏਜੰਸੀ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਣਕਿਆਸੇ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਏਜੰਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਦਲ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਥੋਪਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੂਲ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਨਿਯੁਕਤ ਏਜੰਟ।

ਦੂਸਰਾ ਮਾਮਲਾ ਦ ਸੈਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਫਰਮ ਰੁੜ ਚੰਦ-ਕੁਰਾ ਮੱਲ (1) ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਚੌਥੀ ਟੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਗਿਰਿੰਦਰਾ

ਮੇਹਨ ਨਿਓਗੀ (2), ਤੀਜਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡੀ ਬੁਸ਼ੇ ਦੇ ਕੇਸ, (3) ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਲਈ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਮਸਲਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ-ਬੈਂਕ ਅਤੇ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁੱਲਨਾ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਬੈਂਕ। ਨੇ ਮੁਦਈਆਂ ਅਤੇ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਬਣਾਈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ,

ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਟੈਸਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਬਦਲਿਆ ਏਜੰਟ ਹੈ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਦਾ ਉਪ-ਏਜੰਟ, ਅਤੇ ਟੈਸਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 194 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਧਾਰਾ 195 ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਧਾਰਾ 194 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੇਸ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਬਦਲਿਆ ਏਜੰਟ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਹੈ, ਏਜੰਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਕੁਸਲਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ-

“ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਖੁਲਨਾ ਵਿਖੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਖੁੱਲਨਾ ਵਿਖੇ ਉਗਰਾਹੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ- ਬੈਂਕ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਬੈਂਕ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੰਡਿਊਟ ਪਾਈਪ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ- ਬੈਂਕ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੰਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਖੁੱਲਨਾ ਬੈਂਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਹਦਾਇਤਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ। -ਬੈਂਕ।”

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 310 'ਤੇ ਡੀ ਬੁਸਚੇ' ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਥੀਸੀਗਰ ਐਲਜੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਅਮਰ ਸਿੰਘ (2) ਬਨਾਮ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, (28 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਏਜੰਟ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦਾ ਉਪ-ਏਜੰਟ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (3) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਏਜੰਟ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜੇ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 214 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੌਧਰੀ ਟੀ.ਸੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (4) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਏਜੰਟ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ

ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਫਿਰ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 182 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ "ਏਜੰਟ" ਅਤੇ "ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਏਜੰਟ ਹੈ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਤੀਜੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਾਲੀਅਮ I, ਪੈਰਾ 405 ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸਿੰਗ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਪ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“(i) ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ, ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(ii) ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁਪਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ

(iii) ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਅਤੇ ਏਜੰਟ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਰਿਸ਼ਤਾ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ (ii) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਣੀ (iii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 212 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਓਨਾ ਕੁ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਨ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੁਨਰ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਏਜੰਟ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ, ਹੁਨਰ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਪਰ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਦੂਰੋਂ ਅਜਿਹੀ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਹੁਨਰ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਹਨ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਫਰਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਸਬ-ਏਜੰਟ ਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤਤਾ ਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਾਪਰਵਾਰੀ ਲਈ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲੇ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਫਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਇਸਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਕੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 214 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦਾ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਫਰਜ਼ ਸੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ

ਗਾਹਕ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਵਾਜਬ ਲਗਨ ਵਰਤਣ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਫਜ਼ੂਲ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਵੱਲੋਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਬਾਬੂ ਰਾਮ-ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ ਫਰਮ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਤੋਂ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕਰੇ। ਬਾਬੂ ਰਾਮ-ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਵਿਵਾਦਿਤ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੇ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਰਮ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਫਰਮ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਦੇਰੀ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਸਿੱਧੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਦਾ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਅਤੇ ਰੂਪੜ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਵੱਲੋਂ ਡਰਾਫਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਲਗਨ ਦੀ ਘਾਟ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਸਤੈਦੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। . ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵਪਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਜ਼ੂਲ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ ਡਰਾਫਟ; ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਪੜਤਾਲ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ, ਇਸ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਘੱਟ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਰਾਹੀਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਬਾਬੂ ਰਾਮ-ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਡਰਾਫਟ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਨੰਗਲ ਦਾ ਨਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ

ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਇਹ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬੈਂਕਰ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬੈਂਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਖਰੜਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਵਾਜਬ ਲਗਨ ਵਰਤਣਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਾਜਬ ਹੈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਧਾਰਕ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਹੈ। ਬੈਂਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੈਂਕਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਫਰਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੈੱਕ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਚੈੱਕ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੀਮਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਟਰਮਿਨਸ ਏ ਕਵਾ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਂ ਤਾਂ 30 ਮਾਰਚ, 1949 ਜਾਂ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਹੋਵੇਗੀ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 4 ਮਈ, 1949 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ, ਅੰਬਾਲਾ ਛਾਉਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਾਵਲਾ ਪੂ ਬਨਾਮ ਐੱਸ ਐੱਸ ਹਡਲਕਰ ਆਦਿ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਧਾਰਾ 90 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਣੀ ਜਾਨਕੀ ਕੋਇਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਬੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦ (2), ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੁਆਰਾ 'ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਏਜੰਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 90 ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਟਰਮਿਨਸ ਏ ਕੋਓ ਉਹ ਮਿਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਏਜੰਟ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਏਜੰਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਅਸਲ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦੇ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸੈਂਟ-ਆਫ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਜਾਂ ਬੁਝਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੈਟ-ਆਫ ਲਈ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 90 ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪੂਰੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਇੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾ ਕੇ ਕੁਝ ਸਖਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਕੁਝ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 212 ਅਧੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਹੁਤੇ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਿੱਧੇ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬੈਂਕ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਬੀਪੀ ਰਾਏ, ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਜੁਆਇੰਟ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀਆਂ, ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 18 ਮਾਰਚ, 1944 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਨੂੰ ਇਸ ਬੈਂਕ ਦਾ ਨਾਮ ਡਿਫੂਨੇਟ ਕੰਪਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਆਖਰੀ ਕਾਰਜਾਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਨ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਕੈਨਿੰਗ ਸਟਰੀਟ, ਕਲਕੱਤਾ, ਤੋਂ ਸਿਨਾਰੋਗ ਸਟਰੀਟ, ਕਲਕੱਤਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦਾ ਨਾਮ ਉਦੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 5 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ ਚੀਫ ਪ੍ਰੋਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ 31 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ, ਇਸ ਡਰਾਫਟ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਕਮ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਾਨ ਸਿੰਘ ਡੀ ਡਬਲਿਊ 4, ਜੋ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸੰਬਰ, 1948 ਤੋਂ 6 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਤੱਕ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ 100 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦੇ ਆਪਣੇ

ਪੂਰੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ; ਉਸ ਦੇ ਬਕਾਏ 300 ਰੁਪਏ ਜਾਂ 400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਜੇ ਵੀ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ 7 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਨੰਗਲ ਵਿਖੇ ਇਸੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਖਾ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਟੇਕ ਚੰਦ (DW5) ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਬੈਂਕ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਆਪਣੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਿਫਾਲਟਰ ਹੈ। ਇਹ ਗਵਾਹ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੈ। ਡਰਾਫਟ ਅਤੇ ਚੈਕ ਆਧੁਨਿਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਆਮ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਢੰਗ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਿਉਂ ਅਪਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਫਰਮ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੂਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਡੁਪਲੀਕੇਟ ਡਰਾਫਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਥੋੜਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਡਰਾਫਟ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਭੁੱਲ ਕਰਕੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਰਕੈਂਟਾਈਲ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਡਰਾਫਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਰਫ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਗਲਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਸੀਮਾ

ਜਾਂ ਮਾਤਰਾ ਵੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ, ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ 11,951-8-9 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੋਰ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਾਰੀ ਲਾਗਤ. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 9 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਬਜਾਏ 4.5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਠੇਸ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਜ ਸਿਰਫ 4.5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1,147-15-4 ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਮਿਆਦ ਲਈ 9 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਹੇਠਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਲਈ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 16,017-0-5 ਰੁਪਏ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

DUA, J—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ

ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1339

ਪੰਜਾਬ ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟਸ (ਕੰਟਰੋਲ ਆਫ਼ ਨੋਇਸਜ਼) ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXXVI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 3--“ਪ੍ਰੀਮਿਸਸ” –ਦਾ ਮਤਲਬ–ਕੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ: ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।